

Ελαχίαν, δὲν ἐπανέρχονται εἰς τὴν πατρίδα, φοβούμενοι μὴ καταστραφῶσιν ὑπὸ τῶν κρατούντων, ὅπως καὶ πρότινων ἐτῶν συνέβη, καταστραφέντων ὄλων τῶν ἐκεῖ εὐκαταστάτων, τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον δύναται νὰ συμβῆ, διότι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὡς μεσόγεια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπισκέπτονται ποτὲ οἱ Εὐρωπαῖοι, ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ θρησκομανία οὐδέποτε ἐξηλείφθησαν.

Τὸ 1823 ἔτος Ἰουνίου 19 Μ. Μ. ἡ ἀγορὰ ἀπασα, ἥτις εἶναι χωριστὴ, κειμένη ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, ἀπετερρώθη μετὰ τῶν ἐμπορευμάτων ἀπὸ πυρκαϊᾶν τυχαίαν ἐνῷ τότε, ὑφισταμένης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπέφερον ἡ Κοινότης τὰ πάνδεινα, φορολογουμένη, ἀγγαρευομένη, ὑποβαλλομένη εἰς στρατιωτικούς σταθμούς, πρόστιμα καὶ λοιπὰ ὅσα δὲν δύναται τις νὰ περιγράψῃ. Καὶ ὁμῶς ὁ ἔθνικός ὑπὲρ τῆς κοινῆς πατρίδος ζῆλος δὲν ἤλαττώθη· διότι τὸ αὐτὸ ἔτος μετὰ τὴν πυρκαϊᾶν, ὑπὲρ τὰς 500 ψυχὰς αἰχμαλώτων Ἑλλήνων ἐξηγόρασεν ἡ Κοινότης ἀπὸ τοῦς Τουργκαλδοῦς με ἀδραν πληρωμὴν, ἐνεκὰ τοῦ ὁποῖου ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὄργην τοῦ γενικοῦ τότε Διοικητοῦ Χουρσίτ Πασσᾶ, ὅστις τοῦς καθυπέβαλεν εἰς πρόστιμον γροσίων 120 χιλιάδων, ἀφαιρέσας καὶ 18 ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, ἀποκρυβέντων τῶν ἄλλων. Ἐδραμον δὲ καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα ἐθέλονται περὶ τοῦς εἴκοσι νέους, οἵτινες συνηγωνίσθησαν με ὄλην τὴν αὐταπάρησιν, ἄλλοι μὲν πεσόντες εἰς τὴν μάχην, ἄλλοι δὲ σωθέντες καὶ μείναντες διὰ παντός εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἄλλοι δὲ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν πατρίδα. Εἶναι δὲ οἱ ἐπόμενοι Φίλιππος Γάρος, Σταῦρος Ὑρίας, Χατζῆ Ἀδάμος Ντάσχος, Μῆτρος Ζαχαριτίστης, Χρῆστος Ἰωάννου Μῆτρος, Χα. Βελῆς τοῦ Τζεμπελῆ, Τέρπος Ταντασιώλλης, Μπαζῆς Καραμέτας, Λάμπρος Νοῦλης, Πρεβεζάρης Κώστα Κόκας, Γριζῆς, Βάσος Γιάρης, Κώστας Χα. Μπάνης, Κολιοπότσος, Κωτῶρης Κ. Σουτάσης, Στῆργος, καὶ Ντούμης κλπ. Ἀπὸ δὲ τὴν Ἐπαρχίαν ὄλην μετέβησαν ἐθέλονται ὑπὲρ τοῦς πεντακροσίους, τῶν ὁποίων ὁμῶς ἀγνοοῦμεν τὰ ὀνόματα.

Τὸ τέλος τοῦ 1823 ἔτους ὁ Διοικητὴς Ἀμπὺ Λομποῦτ Πασσᾶς, ἐδρεύων τότε εἰς Λάρισσαν, ἐπροσκάλεσεν ἐκεῖ τοῦς προὔχοντας τῆς Κοινότητος, ἀπαιτῶν χρηματικὸν δάνειον, καὶ ἐπειδὴ εἶπον ὅτι εἶναι ἀποροὶ ἔρριψε δώδεκα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀπὸ δὲ μετὰ τρομερὰς βασάνους ἔλαθε παρ' αὐτῶν ὁμολογὴν ὑποσχετικὸν νὰ μετρήσῃ ἡ Κοινότης Γροσίων 200 χιλιάδας, τοῦς ἀπέλυσεν ἡμιθανεῖς, ἀποστείλας συγχρόνως εἰς Κοριτσάν καὶ τὸν Μουστά Βέην Παλιάσαν πρὸς εἰσπραξίν τῶν χρημάτων.

Τὸ 1824 ἔτος, κατὰ Φεβρουάριον μῆνα, διήρπασαν οἱ ἐπαρχιώται Τούρκοι τὴν Κοινότητα ὄλην, ἀσφῆσαντες ὀλογύμνους τοῦς χριστιανοῦς, φονεύσαντες δὲ καὶ τινὰς ἐναντιωθέντας. Ἀκαλούθως δὲ ἐγένοντο κατὰ καιροῦς πολλαὶ ἀρπαγαὶ καὶ κακώσεις, ἀλλ' ὄχι τόσον καταστρεπτικαί, διὸ καὶ δὲν τὰς ἀπαριθμοῦμεν. Ἐξολοθρευτικὴν δὲ βλάβην ἐπέφερον ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1838, Ἀπριλίου 12, διὰ νυκτός ἐκραγεῖ-

σα πυρκαϊὰ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἣν καὶ ἀπετέφρωσεν ὀλόκληρον, ἐπενεγκούσα ζημίαν λιρῶν Ἀγγλικῶν πεντακροσίων περίπου χιλιάδων. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ ἡ πυρκαϊὰ αὕτη ἦτο τυχαία, ἀλλ' ὁ Διοικητὴς Χατζῆ Ἰσείν Βέης Κομινίτσης (συνεπαρχιώτης) ἀπὸ ἀντιπάθειαν πρὸς τοῦς χριστιανοῦς, οὐχὶ μόνον νὰ βοηθήσῃ εἰς ἀπόσβεσιν τοῦ πύρος δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ καὶ τοῦς δραμόντας εἰς βοήθειαν ἀπέταψε, καταστρέψας οὕτως ὀλόκληρα τὰ συμφέροντα τῶν χριστιανῶν.

Ἐν Καίρῳ, τὴν 6 Ἀπριλίου 1859.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ.

—οοο—

Δημοσιεύοντες τὴν ἐπομένην ἀγγελίαν τοῦ Κ. Ν. Σαριπόλου, τοῦ ἐκπονήσαντος καὶ ἐκδόντος τὸ γνωστὸν δίτομον σύγγραμμα περὶ συνταγματικοῦ δικαίου, κρίνομεν περιττὸν νὰ εἰπωμεν πόσον χρήσιμον θέλει εἶσθαι τὸ ἀναγγελλόμενον· οὐ μόνον διότι δίδεται πρὸς τοῦς σπουδαστάς τοῦ δικαίου βοήθημα ὁποῖου στεροῦνται μέχρι τῆς σήμερον, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ Κ. Σαρίπολος, διδάξας ἄλλοτε εὐδοκίμως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, γινώσκει ἐκ πείρας πῶς εὐστοχώτερον καὶ ἐπωφελέστερον μεταδίδονται αἱ ἐπιστημονικαὶ θεωρίαι. Περὶ τούτου δὲ, ὡς φαίνεται, δὲν ἀμφιβάλλουσιν οὔτε οἱ φοιτηταί, διότι εἶδομεν κατὰ τύχην πολλοὺς εἰσελθόντας εἰς βιβλιοπωλεῖα καὶ ζητοῦντας περιπαθῶς τὴν ἀγγελίαν ἵνα συνδράμωσιν.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

—οοο—

- Ὡς εἴθεσθε δὲ καὶ μᾶλλον ὑπαίκειν καὶ θεοῦ·
- ἐν πατρίδι χαλεπώνουσιν ἡ πατὴρ, καὶ ἡ καί-
- θεῖν, ἡ ποιῶν ἢ ἂν κελύθῃ, καὶ πάσχῃ, ἴαν τι
- προστάτη παθεῖν, ἡσυχίαν ἄγοντα, καὶ πανταχοῦ
- ποιῶν ἢ ἂν κελύθῃ ἡ πόλις καὶ ἡ πατρίς, ἢ πεί-
- θεῖν αὐτὴν ἢ τὸ δίκαιον πύρακι. • Πλάτ. ἐν Κρίτ.

ΤΗΝ 25 Ἀπριλίου 1852 προήγγειλα τὴν δημοσίευσιν τῆς περὶ τοῦ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ πραγματείας μου· τρεῖς δὲ μόλις μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀγγελίας μῆνας ἐφθασέ με, ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Ἑλβετίας τὴν ζειδωρον τῆς ἐλευθερίας αἶδραν ἀναπνέοντα, ἡ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Καθηγεσίας ἀπόλυσις μου.

Ῥιφθεις οὕτως ἐξ ἀπροόπτου ἀπὸ τοῦ θεωρητικοῦ τῆς ἐπιστήμης δόφρου εἰς τὴν πρακτικὴν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος κοίστραν, οὔτε κατὰ τῆς πατρίδος βαρῦθυμόν τι ἐξέφερα, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἀδικούμενος, οὔτε τοῦς νεανίας τοῦ Πανεπιστημίου φοι-